

פרק ראשון

נובמבר

עד שהגיע לגיל ארבעים, מרבית קרוביו של דניאל מְרָסְדֵן בּוֹן כבר לא היו בין החיים. לבד בעולם, הוא התקשה להאמין שיקים משפחה, ורק עבודתו והנגינה על הקונטרבס סיפקו לו נחמה.

בשעת צהריים של יום שגרתי לחלוטין, צלצל הטלפון.

על אף שלא זיהה את המספר, ענה. אחרי מספר דקות של שאלות חוזרות ונשנות בקול רם מאוד, הבין שבת שיחו היא ג'ואן קרמר, השכנה המבוגרת של אביו. לא לגמרי קוהרנטית אבל לחלוטין היסטורית, היא ניסתה להסביר לו שאנטון הצית את ביתו והיא קראה למכבי האש. אנטון בסדר עכשיו, אמרה לבון שוב ושוב, אבל הבית לא כל כך. והוא פרוץ מאז אתמול בבוקר, ובלילה ירד גשם, ולקח לה המון זמן להתקשר, כי אביו אמר שאין לו את המספר. כששאל להיכן נלקח אביו, ענתה שאנטון התעקש להישאר בבית. עוד בטרם הודה לגברת קרמר וניתק את השיחה, פתח את המחשב הנייד והזמין כרטיס טיסה. היתה לו נגיעה מינימלית לחייו של אביו. יותר משני עשורים קודם לכן, שנתיים אחרי שעזב את ביתו ועלה על אוטובוס לניו יורק, החל בון לסמן ביומנו ביקור קצר אחד בשנה. הביקור השנתי היה מטלה שביצע באופן מכני, מתוך תחושת חובה, וגם כשהיה שם, לא באמת היה נוכח. בבית ילדותו, הרגיש זר. הוא האשים בכך את אביו, שמעולם לא ניסה להכיר אותו, לא את הילד שהיה, ולא את הגבר שהפך להיות.

אחרי שיצא לפנסיה, עולמו של אנטון הלך והצטמצם עד לנקודה שבה ביקור בסופרמרקט הפך לאירוע שהחזיק יום שלם. "מה עשית היום, אבא?" בון היה שואל בשיחת הטלפון השבועית, ואנטון היה עונה שקנה רעל נגד נמלים במבצע, במחיר איקס דולרים. בון דחק בו שוב ושוב להצטרף לחוג, להתנדב לעזרה עם נזקקים, ללמוד משהו חדש, אבל אנטון התחמק. "כן, כן, בהחלט זה רעיון", אמר. אמר, ולא ביצע. בון לא הבין מדוע אביו לא חלק את חייו עם אישה חדשה, הרי התאלמן לפני שנים רבות כל כך. בצד החיובי, אנטון היה עצמאי, שמר על ניקיון הבית והחצר, בישל לעצמו ארוחות פשוטות, ושאל ספרים מהספרייה, בעיקר על גשרים מפורסמים והישגים הנדסיים אחרים.

למחרת השיחה עם גברת קרמר, בון עמד על הדשא של אביו ברחוב אָרְץ', בְּרִיקְלִי, קליפורניה. ציפורני בהלה ננעצו בגבו כמו חתול על עץ. הבית עמד על תילו ורובו לא נפגע, אבל חלון המטבח נעלם. חור שחור החליף אותו, שולח זרועות פיח ארוכות במעלה הקיר שפנה לעבר ביתם של ג'ואן וטד קרמר. הגג איבד מרזב ורעפים, וקורות השלד היו גלויות באופן מטריד, חשופות וספוגות מים. בון עלה את שלוש המדרגות של שביל הכניסה, פתח את הדלת הראשית שלא היתה נעולה, ונכנס. "אבא? מה נשמע? אתה בסדר?" שאל כשעצר בפתח הסלון.

אנטון ישב בכורסת הטלוויזיה שלו, רגליו נטועות על רצפת העץ, זרועותיו מונחות על משענות היד. אלמלא בהה במסך חשוך, היה נראה כפי שתמיד נראה. הוא היה שלם בגופו. בון הרשה לעצמו אנחת רווחה.

"בוודאי שאני בסדר, אנטון ענה. "מה אתה עושה פה, דני?"

"היתה שריפה, אבא. מכבי האש באו. יש נזק. אתה בסדר? למה לא התקשרת אלי אתמול? מה

קרה?"

"אני לא מבין על מה הרעש."

"אבא, אתה יכול לספר לי מה קרה?"

"לא קרה כלום. אתה מוכן להפסיק להתערב?" אנטון אמר ביובש, עדיין בוהה במסך, כאילו היה

באמצע צפייה בסרט מרתק על מנהרה חוצת אוקיינוסים.

"אבא, יכולת למות בשריפה." בון דמיין בקלות את הלהבות קופצות מהמטבח לסלון, לוחכות את בדי

הווילונות, את הספה והשטיח, מאכלות את קירות העץ. "אתה זוכר שהיתה שריפה?"

"שום שריפה, נדלק קצת שמן, זה הכול."

"חצי מטבח שרוף. ראית רופא?" ואז עצר. אביו היה אדם יעיל וממוקד ומעולם לא עצם את עיניו נוכח

המציאות. אפילו לא כשרעייתו מתה. האם הוא מתבייש במה שקרה, או שמא אינו זוכר את פרטי הדליקה?

מייד הכין בראשו רשימת מטלות. אביו נזקק בדחיפות לבדיקה גופנית לראות שלא נפגע בשריפה.

כמו כן הוא נדרש לבדיקה אצל נירולוג. האם ג'ואן קרמר דאגה לו לארוחה היום? הוא הזדקק לפרטי

הביטוח הרפואי של אנטון, לחדרי מלון לשניהם, וגם לבעלי מלאכה. בתוך הבית נגרם נזק רב. המטבח היה

מוצף, הארונות שרופים, והקירות כוסו פיח.

"אתה מכיר קבלן מקומי?" שאל את אביו.

"לא צריך. אני אתקן לבד, אנטון אמר, ובון לא ענה.

אחרי ששוחח עם גברת קרמר, הסיק שהביקור שלו בקליפורניה יכול היה בקלות להסתיים בסידורי

לוויה. השכנה סיפרה לו שלוחמי האש שהגיעו לכבות את השריפה קבעו שאנטון הדליק את כירת הגז,

כנראה כדי לטגן לעצמו ארוחת בוקר, ואז, מסיבה לא ברורה, זרק את מגבת המטבח על המחבת והתרחק

מהמקום. למזלו של אנטון, חלון המטבח היה פתוח, והעשן השחור שהיתמר משך את תשומת ליבה של

השכנה, שהתקשרה למכבי האש. אנטון נמצא יושב בכורסתו, מסרב לזוז, ולוחמי האש הוציאו אותו כנגד

רצונו. הפרמדיק שהגיע דרש ממנו להתפנות לבית החולים, אך אנטון שוב סירב. טד קרמר ישב איתו זמן

מה, ואנטון התלונן על המהומה. כנראה ששירותי הכיבוי התקשרו לשירותי הרווחה, כיוון שכמה שעות

מאוחר יותר הופיעה עובדת סוציאלית ודרשה לדבר עם בן משפחה. ג'ואן הבטיחה למצוא את בנו של אנטון,

המתגורר בניו יורק. העובדת הציבה אולטימטום בן שבעים ושתיים שעות למציאת פתרון דיור חלופי.

בון התקשר לשוחח עם העובדת הסוציאלית, שנשמעה כמו ילדת בית ספר. דבריה נשפכו אל תוך

הטלפון במהירות בלתי הגיונית, ונשמעו כאילו נלמדו בעל פה מספר הדרכה. היא גם הציבה לבון

אולטימטום חדש; היו לו עשרה ימים כדי לדאוג לאביו למגורים חלופיים שכוללים השגחה, או שהיא תעביר אותו לחסות המדינה בצו בית משפט. "הוא מסוכן לעצמו ולאחרים," חזרה ואמרה. "שריפות בבתי קשישים מקושרות סטטיסטית לדמנציה, ואביך מציג סימנים ראשונים של המחלה. זו חוות הדעת המקצועית שלי והיא תועבר הלאה לגורמים המוסמכים."

בון חשב להתווכח עם התואר "קשיש" שנתנה לאביו, אך מכיוון שבקלות יכול היה לדמיין את אביו נספה בלהבות, שתק. אחרי שסיים את השיחה ישב בדממה דקות ארוכות. אביו כנראה היה חולה מזה זמן, והכתובת בוודאי היתה על הקיר השרוף.

אחר הצהריים, נזירולוג שנראה בעצמו על סיפה של פרישה לגמלאות, שאל את אנטון שורה ארוכה של שאלות. אנטון התבדח מעט והתפתל הרבה כשהתברר שמקצת מן התשובות אינן ידועות לו. בון ישב לידו, מכוסה זיעה קרה. לאחר שסיים להקליד במחשב, הודיע הרופא שהוא לא אוהב להסתמך על בדיקת המיני-מְנָטל, שאומנם היתה הנפוצה ביותר להערכת מצבו הקוגניטיבי של אדם, אך כללה מספר מצומצם של שאלות. יחד עם זאת, הוסיף לאחר היסוס, יש לו השערה די מבוססת לגבי הדיאגנוזה. מהי הדיאגנוזה לא אמר, אבל בון נתבקש להישאר עוד כמה דקות במשרדו, בעוד אנטון ימתין בחוץ.

הוא הסביר לבון על שלושת השלבים של מחלת הדמנציה, הוסיף ואמר שאין באמת חוקיות, אבל נראה שזו התחילה אצל אביו לפני שנים, ואנטון מצוי בשלב השני. במבטו, ניכר היה שגזר הדין אכזרי. לבסוף סיכם בכך שהדגיש שאנטון אינו יכול לחיות לבדו, שכן הסכנה רבה מאוד. "בשום פנים ואופן לא לבד," חזר ואמר.

ידיו של בון רעדו כשהוא הסיע את אביו למלון, הוביל אותו לחדרו, והושיב אותו מול משחק בייסבול ששודר בטלוויזיה. לאחר מכן בילה זמן רב בשיחות טלפון לבתי אבות בסביבה, והצליח לקבוע סיורים בשני מוסדות שנשמעו מבטיחים. בערב הזמין ארוחת ערב לחדרו של אנטון, שנראה תשוש. ניסיונותיו לשוחח עימו כשלו. בלילה התהפך שעות במיטתו, מודאג מכך שאביו יצא מהחדר וילך לאיבוד. הוא ניסה להיזכר אם אביו נראה מבולבל בפעם האחרונה שביקר אצלו, חודשים מספר קודם לכן, אך כמעט מייד הודה לעצמו שגם אם היה מראה סימנים ברורים לאובדן הזיכרון, בהחלט יתכן שהיה מפספס אותם. אחרי הכול, לא היה לו בסיס להשוואה, כיוון שהתראה עימו לשעות ספורות, פעם אחת בשנה.

לפנות בוקר, התעורר באחת. הערפילים ששייטו במוחו התאדו, ומחשבותיו התחדדו והצטללו. הוא פועל מהר מדי.

עד שהגיעה השעה לקום, כבר החליט לשנות את כיוון הפעולה. הוא אינו רשאי להותיר את הטיפול באביו לאנשי מקצוע שעובדים בשכר מינימום בבית אבות בצד השני של היבשת. אסור לו להפוך את אביו לקשיש שאין לו אף מבקר ולכן ניתן להתעלם ממנו.

אחרי שחזר עם אנטון לביתו, על פי דרישתו העיקשת של אביו, עמד להכין קפה במטבח השרוף, ובינתיים הגה תוכנית חדשה.

שעה מאוחר יותר, הגיעו בעלי המקצוע לתקן את קורות הגג ולסגור את הקיר החיצוני. בון שילם על פי תעריף למקרי חירום, ושכר אח סיעודי שישמור על אביו סביב השעון. לאנטון הסביר שהאיש יישאר איתו רק ליתר ביטחון, ואילו הוא עצמו יטוס לניו יורק על מנת לסדר את כל העניין, וישוב בעוד כמה ימים. אנטון לא התנגד ולא דרש הסבר נוסף, מה שהוסיף על נטל רגשי האשמה שרבץ על בון ממילא. הוא חשד שאביו הסתיר הדרדרות ממושכת, ואולי אף פחד להישאר לבד. הוא לא אמר לו מילה בעניין מעבר לחוף המזרחי, כיוון שלא היה לו ספק שאנטון יסרב לעזוב את ביתו ולהתרחק מסביבתו המוכרת.

בון לא השלה את עצמו שקרבה גיאוגרפית תשנה את המצב ביניהם. עדיין יהיו זרים גמורים. ובכל זאת, מחשבה אחת דחפה אותו להמשיך ולבצע את תוכניתו. הוא היה בנו היחיד של אנטון, בן המשפחה היחיד שנותר לו, ומחובתו לדאוג לו.

וכך, בכובדו של הרגע, בעומדו מול הקיר המפויח ברחוב ארץ', גמלה בליבו החלטה להעביר את אביו לניו יורק.